

Que moi (ou presque)

I **Que moi (ou presque)** handlar det i huvudsak om mig (och några « andra ») för att markera början på min sextioårsålder. *Tempus fugit...*

Alltid bakom kameran; det är så man föreställer sig en fotograf, och man bedömer hans arbete utifrån de fotografier han producerar, *stricto sensu*. Det är för övrigt sällan målet att man ska få en bild av hans ansikte när man tittar på hans bilder och bläddrar i hans böcker. Men man försöker alltid, *de facto*, få en liten uppfattning om personen bakom kameran.

Här är äntligen sextio tillfällen att se Denimals ansikte.

Men inte bara det. Några andra personer i familjen dyker upp; farföräldrarna på deras bröllopsdag och föräldrarna som fortfarande är tonåringar och då inte vet att den 12 juli 1965 kommer avlösningen att ske. Det är också de som kommer att ta bilderna från barndomen. Sedan kommer vänner och bekanta, innan det är dags för självporträtt och sonen. Den sista bilden är tagen av min livskamrat.

Projektet föddes ur reflektioner över mitt livs gång och utveckling under sex decennier. De är resultatet av en kombination av faktorer: min 60-årsdag, bortgången av mina närmaste familjemedlemmar under de senaste 15 åren, min långvariga vistelse i Sverige, *terra incognita* som jag drömde om som tonåring, och slutligen insikten om att tiden går allt snabbare. Således rullar jag upp den väg jag har gått, *nolens volens*, från 1965 till 2025 med ett fotografi per år.

A priori ganska egocentriskt, lika intimt som minnesrikt, inriktat på ikonografisk forskning, har detta arbete visat sig ha en terapeutisk aspekt.

Det har gjort det möjligt att *stricto sensu* skapa ett minnesarbete om mitt förflutna, grunden för min identitet. Det ledde sedan till en återupplevelse av ögonblicket då bilden togs, och av tiden före och efter detta ögonblick, för att slutligen koppla samman fotografierna och åren. På så sätt ritas långsamt den väg som gått mellan varje bild upp för att skapa en riktlinje för min existens. Med andra ord gör detta arbete det möjligt att återskapa en länk mellan olika, otydliga eller glömda faser, mellan på varandra följande brytpunkter mellan ögonblicken då bilderna togs. Varje bild väcker ett minne, och mellan varje bild ligger *grosso modo* ett år. Minnesarbetet gör det möjligt att återskapa en kontinuitet i de faser som blivit diskontinuerliga. Tack vare detta arbete kan jag då skissa upp en livsresa som ger mig insikt i glömda perioder av min barndom och tonår, mitt liv som ung vuxen och sedan som far. Bilder av resor och möten återkommer, glädjeämnen och sorger väcks till liv.

I dessa bilder ser jag ett jag som består över tidens gång. Jag måste minnas dessa händelser. De är ledtrådar, fragment av min identitets existens, och de lär mig att leva med mitt förflutna. Det är själva essensen av den minnesbild som Proust värdesatte så högt.

Fotografen, som varit intimt förknippad med mitt liv sedan de första åren, blir ett verktyg för detta minnesarbete över mitt förflutna, en verklig verktyg som gör det möjligt för mig att placera mig själv här och nu, i min existens. Och som stakar ut riktlinjer för framtiden genom att ta med sig hela det förflutna i livets rörelse.

Vires acquirit eundo, som man brukar säga.